

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'תקלב

ערב שבת קודש פ' נח, ה' מ"ח ה'תשפ"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ג שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הו"ח ר' משה הכהן ב"ר שמעון הכהן ע"ה דואק

נפטר ביום ג' טבת ה'תשפ"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח'י רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

איך לכתוב את שם החודש: חשון או מר-חשון?

בעמדנו בשבת הראשונה בחודש חשון, הננו מפרסמים להלן צילום (בהקטנה מהגודל המקורי), ממכתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מח' תמוז תשד"מ לעורך הספר "הערות וצינונים ללוח היום יום" הרב מיכאל אהרן זעליגסאן שי', נדפס בספר הנ"ל ח"ב בפתגם דתאריך י"ט כסלו הערה 39

פענוח המענה:

העורך כתב: חודש חשון נכתב "חשון" ולא מרחשון.

וע"כ כתב כ"ק אד"ש מה"מ:

(2) "חשון" שגור יותר (ואולי הטעם מפני הפי' המר בתיבת "מר" - ולא "טיפה" מדלי.

על שאלתו: בשבת מבה"ח, בכמה פעמים נכתב: התועדות (וא"ו אחת) ובכמה פעמים: התועדות (ב' וא"וין) האם זה תלוי באם חודש הבאה הוא מלא או חסר (אבל יש בו יו"ט)?

וע"כ כתב כ"ק אד"ש מה"מ:

(3) התועדות צ"ל בכ"מ בשתי וא"וין (ע"פ ע"ז ט, א) תוספאה. ויש ריבוי דוגמאות בס'

היד.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

ההוראה מהנהגתו של נח ליציאה מן הגלות

כאשר היתה קס"ד שכבר יבשה הארץ ויכולים לצאת מן התיבה, לא המתין כו', אלא תיכף ומיד עשה כפי יכלתו – לשלוח את העורב כדי לראות האם כבר יבשה הארץ, וכעבור ימים אחדים הוסיף לשלוח את היונה וכו' ● פעולתו של נח והשתדלותו בכך – כעולה אשר על ידה בא לידי ביטוי גודל תשוקתו וחפצו לצאת מן התיבה – מיהרה וזירחה את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה" ● וההוראה: גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, במצב של מבול, לפני הגאולה – הנה כאשר ישנה קס"ד אצל יהודי שכבר הגיע הזמן דסיום המבול, וצריכים לצאת מן התיבה לעולם כפי שהוא במעמד ומצב ד"עולם חדש", גאולה שאין אחרי' גלות – צריך לעשות את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה ● משיחת ש"פ חוקת, י' תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה

א. מובא בפרשתנו: "ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את חלון התיבה אשר עשה וישלח את העורב גו".

לכאורה, הנהגתו זו של נח כדי לראות האם כבר יבשו המים מעל הארץ – דורשת ביאור והסבר:

מכיון שכניסתו לתיבה היתה ע"פ ציווי הקב"ה – עליו להמתין לציווי הקב"ה לצאת מן התיבה. וכפי שאכן ה' בפועל – "וידבר אלקים אל נח לאמר צא מן התיבה"¹, ורק אז "ויצא נח . . . מן התיבה"², וא"כ, מה מקום לשלוח את העורב (ואח"כ את היונה

וכו') לראות האם כבר יבשו המים – הר"י בלאו-הכי לא יוכל לצאת מן התיבה עד שיצטווה ע"י הקב"ה "צא מן התיבה"!? והביאור בזה:

מכיון שידע נח שהקב"ה הטיל עליו את התפקיד לדאוג לקיום העולם – שהרי צוה עליו להתעסק בבנין התיבה, להכניס בה "מכל החי מכל בשר"³, ולדאוג למזונם במשך כל זמן היותם בתיבה, ועי"ז יהי קיום העולם לאחרי שיצאו מן התיבה – הוצרך לעסוק בזה בדרך הטבע, כמ"ש⁴ "וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה", ולכן,

(1) שם, יח-יט.

(2) שם ו, יט.

(1) פרשתנו ח, ו-ז.

(2) שם, טו-טז.

כאשר היתה קס"ד שכבר יבשה הארץ ויכולים לצאת מן התיבה, לא המתין כו', אלא תיכף ומיד עשה כפי יכלתו – לשלוח את העורב כדי לראות האם כבר יבשה הארץ, וכעבור ימים אחדים הוסיף לשלוח את היונה וכו'.

ולא עוד, אלא שפעולתו של נח והשתדלותו בכך – פעולה אשר על ידה בא לידי ביטוי גודל תשוקתו וחפצו של נח לצאת מן התיבה – מיהרה וזירזה את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה".

ב. ביאור ההוראה בעבודת האדם לקונו: "מבול" קאי על עניני העולם המבלבלים לעבודת ה'5. והעצה לזה – "בא . . אל התיבה"6, כתורת הבעש"ט (שהובאה ונתבארה במאמרי בעל הגאולה די"ב-י"ג תמוז)7 ש"תיבה" קאי על תיבות התורה והתפלה, כלומר, שיהודי צריך להכניס את עצמו ("איינשליסן זיך") בתיבות התורה והתפלה, ועי"ז יצל ממי המבול.

ולא עוד, אלא שצריך להכניס עמו "מכל החי מכל בשר", כלומר, להכניס עמו לתיבה גם את הענינים המובחרים שבמציאות העולם, שגם הם יהיו חדורים באור הקדושה.

אמנם, כל זה אינו מספיק עדיין, שכן, תכלית הכוונה היא (לא רק להכניס לתוך ה"תיבה" באי-כח מכל עניני העולם, אלא גם) לפעול בעולם כפי שהוא מחוץ לתיבה; אלא שענין זה יכול להיות רק לאחר ה"מבול", שכן, ענינו של המבול הוא – לפעול טהרה בעולם8, ולאחרי כן, יכולה להיות

העבודה במציאות העולם כפי שהוא מחוץ לתיבה, לעשותו מקום ישוב, ולא עוד, אלא לפעול בו עילוי גדול יותר ממה שהי' בהתחלת הבריאה, כלומר, לא רק באופן ד"עולם על מילואו נברא"9 (כפי שהי' בהתחלת הבריאה), כי אם באופן נעלה יותר – "עולם חדש"10, עולם שלא שייך בו אפשרות של מבול ("לא אוסיף גו' ולא אוסיף גו"11), מכיון שמתבטל הענין ד"ותשחת הארץ גו"12 – סיבת המבול (שכן, אף שגם לאח"ז הי' הענין ד"מפני חטאינו", מ"מ, אין זה באותו תוקף כפי שהי' קודם המבול, כפשוט)13.

והנה, אף שעבודה זו שייכת רק לאחר סיום המבול – למדים מהנהגתו של נח, שעוד מקודם לכן שלח לראות ולברר האם נפעל כבר הטהרה דמבול, ובמילא, יכולים כבר לצאת מן התיבה כדי לפעול בעולם שמחוץ לתיבה.

ג. ובפרטיות יותר – שייכת הוראה זו במיוחד לסוף זמן הגלות:

כללות ענין ה"מבול" הוא ע"ד ובדוגמת ענין הגלות, כי: "מבול" – הוא מלשון **בלבול**, "שבלבל את הכל"14, וזהו גם המצב דזמן הגלות – שכל הענינים הם באופן של **בלבול**, אין לך דבר בעולם שיוכלו לראותו באופן ברור – לראות את הכח האלקי הפועל בנפעל, לראות ש"מלא כל הארץ כבודו"15, ולראות שהמציאות האמתית דעולם היא – זירה לו ית' בתחתונים; כל ענינים אלו אינם בגילוי, ואדרבה כו',

9) ראה ב"ר פי"ד, ז. פי"ג, ג.

10) ב"ר פ"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.

11) פרשתנו ח, כא ובפרש"י.

12) שם ו, יא.

13) ראה גם לקו"ש חט"ו ע' 52 ואילך.

14) פרש"י בפרשתנו שם, יז.

15) ישע"י ו, ג.

בו בזמן שיודעים בבירור, שהוא, או אחיו או בני-דודיו, נטלו חלק בפוגרום נגד היהודים! ישנם עיתונים ותמונות מאותה תקופה, שעל פיהם יודעים ללא ספק שהיתה לו שייכות לזה. וכפי שיודעים מה שהם עשו אז ליהודים: הרגו יהודים, והשאר נמלטו כשהם פצועים. והוא (ראש העיר) אינו מסתיר זאת ואינו מתבייש בזה, אלא אדרבה, הוא מתפאר בכך שהוא גירש את אלו שאינם מאמינים במוחמד (שהי' משוגע כפי שכותב הרמב"ם),

ולעריבים אלו – לא לעריבים שבמצרים, אלא לאותם ערבים שהרגו יהודים בתרפ"ט – מסרו את חברון!...

ובאים עוד בטענה, שבשלושים השנים האחרונות חברון שייכת לערבים, והרי זה 'סטאטוס-קוו'!... מה כאן ה'סטאטוס-קוו' – הרצחת וגם ירשת?! הם הרגו את היהודים שהיו שם, ולאחרי ה"רצחת" הי' "ירשת" – הלזה יקרא 'סטאטוס-קוו'!?

"חזקות" הן טענה חזקה, עד ש"סוקלין ושורפין על החזקות"2 – אבל יש דין במשנה, ש"חזקה" צריכה גם טענה, היינו, שכאשר באים לאחד (שמחזיק בקרקע) ושואלים אותו מדוע הנך מחזיק בקרקע, והוא אומר "איני יודע" – אין זו "חזקה". אבל אם הוא אומר "של אבי היתה" – אזי טענה זו, יחד עם חזקת שלוש שנים (לא צריכים לחכות שלוש שנה, אלא די בשלוש שנים) – "הוי חזקה"; אבל צריכה להיות טענה. ואם-כן, כיצד אומרים שיש לו חזקה מכיון ש"רצחת וגם ירשת" – הרי זו לא חזקה!

האם זה נקרא 'סטאטוס-קוו'!?

ג. כאמור, מדוע היו צריכים לחוקק חוק? מישהו שאל אותי: מה ההבדל אם יחוקקו חוק או לא, הרי לפועל כך היא המציאות (שיהודים לא גרים שם)? עניתי לו פשוט: כשמחוקקים חוק – אי-אפשר להתחרט מזה, ובפרט שעל החוק הזה הסכימו כל 24 השרים, שזהו דבר נדיר שיעבירו חוק שעליו חתומים כל 24 השרים; ובחוק זה, כל השרים – מקצה הימין עד קצה השמאל – הסכימו לתת את חברון לגוים!

כעת, מכיון שזה כבר חוק – הרי זה 'אבוד'3, ויתכן שאם היו 'מרעישים' על כך ברבים [ליהודי אסור לומר "אם הייתי יודע קודם", אבל אם היו 'מרעישים' ברבים] זה הי' מועיל.

ד. [. .] מיד לאחר המלחמה אילו היו שולחים את הערבים שם לחפשי כש"כספם וזהבם אתם" – הם היו שמחים! כיון שהם שיערו בפשטות, שהדבר הראשון שיעשו הוא – לחסל את אלו שהי' להם קשר למעשי חבלה, וכל השאר – יקחו מיד את כל אשר להם, וגם ינקמו בנפש, כפי שהם עשו ליהודים. ובודאי הם לא העלו על דעתם כלל שיניחו להם להשאר שם!

ובסופו של דבר, לא רק שמאפשרים להם להשאר, אלא נותנים להם כל מה שרוצים: מעודדים אותם להגדיל את עסקיהם, מורידים מהם ענינים של מכס – העיקר, שלא יגידו שהיהודים אמרו לגוי לצאת מ"קריית מלך רב", שהרי זו לא דמוקרטי!... הערבים עצמם לא ציפו לכך, ורק לאחר שעבר זמן-מה ראו זאת בעיניהם.

(תרגום חפשי של קטעים משיחת ש"פ נח, ב' דר"ח מר-חשוון, ה'תשל"א – בלתי מוגה)

מוצש"ק (דשבת ר"ח ניסן) פ' ויקרא תשל"א – פורסם לראשונה ב"יחי המלך" גליון רסז ע' 15, ונדפס אח"כ גם באגרות קודש חכ"ז ס"ע רפב ואילך .

2) קידושין פ, א.

3) להעיר ממכתב כ"ק אד"ש מה"מ לשז"ר בתארק

באגרות קודש חכ"ז ס"ע רפב ואילך .

האם זה נקרא 'סטאטוס-קוו'?

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. שאלו אותי: מדוע התחלתי לדבר על עניני ארץ-הקודש ברבים דוקא?

התירוץ על כך מאוד פשוט: עד עכשיו ניסיתי לפעול את הענין על ידי דיבורים בחשאי, וכשראיתי שאין זה מועיל לא היתה ברירה אחרת, אלא להתחיל 'להרעיש' על כך ברבים, ולעשות "שטורעם" מזה, אולי עי"ז יגיעו הדברים גם לאחרים, ובמילא אולי נוכל לפעול.

זו היתה הטעות, כנראה, בנוגע לחברון, שקודם לא דיברו על כך ברבים אלא פעלו בחשאי, אך ללא הועיל, והראי' – חוקקו חוק שליחודי אסור לגור בחברון! אמנם התירו ל-240 משפחות להתיישב שם, אך מיד ערכו מפה היכן מותר להם לגור והיכן אסור, וסידרו זאת באופן אשר המקומות שמותר ליהודים לגור בהם – הם מחוץ לגבולות חברון!

שאלתי: היתכן, כיצד מחוקקים חוק המוסר את חברון, עיר האבות, לערבים?! אפילו אם ברצונכם לפעול שיהודים לא יגורו בחברון – הרי היו יכולים לפעול זאת גם ללא חוק! כפי שאכן הי' בפועל, לאחר כל הענינים שהיהודים שם עברו, שלחו לשם אנשי-צבא כדי לגרש את כל היהודים החיים שם, ומדוע היו צריכים לחוקק חוק שחתומים עליו כל השרים שאסור ליהודים לגור בחברון?

שלחתי לשם שליח (קרוב) שישאל אותם כיצד יתכן שמוסרים את חברון לידי הערבים? וענו, שזה לא אמת, כי מותר ל-240 משפחות לגור שם.

שאלתי שוב: הרי המקום שהותר להם לגור בו, הוא מחוץ לגבולות חברון? וענו לי: מה זאת-אומרת, הרי זה מהלך עשרה רגעים בלבד ממערת המכפלה.

שאלתי: הרי שירטטתם מפה היכן מותר ליהודים לגור והיכן לא, אזי תסתכלו, איפוא, במפה ותראו שזה מחוץ לגבולות חברון, ומדוע הנכם מרמים שזה מהלך עשרה רגעים בלבד מחברון?! הרי אפשר לעמוד על גבול ארץ ישראל, ובמהלך של "דגע כמימרא" לעבור מא"י לחו"ל, שאזי לא נמצאים ב"ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹, ופטורים ממצוות התלויות בארץ (כתרומות ומעשרות שחיובם הוא בא"י). וכן להיפך – במהלך של "דגע כמימרא" לצד ימין נכנסים מחוץ-לארץ לארץ ישראל, ומחוייבים בכל מצוות אלו, ונמצאים ב"ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" – ואם-כן, אין קשר בין 'גבול' למהלך עשרה רגעים.

כיצד, איפוא, מחוקקים חוק שליחודי אסור לגור בחברון?! ובפרט, שנמצאים שם אלו שצריכים להגן על בית-הכנסת של אברהם אבינו ומערת המכפלה! – כיצד מאשרת ממשלה יהודית לתת את חברון, נחלת אבות מאברהם אבינו, לערבים?!

ב. מאחר וזה לא הועיל, פעלתי מכיוון אחר:

ראש עיריית חברון הוא ערבי שנטל חלק (או אחיו, או בן-דודו, או דודו) בפוגרום שהי' בשנת תרפ"ט נגד היהודים, וכעת הוא ראש עיריית חברון – העיר שהיהודים מסרו לערבים!

ובלשון הכתוב¹⁶: "שמים חושך לאור גו' מר למתוק".

אמנם, תכלית הכוונה דענין המבול (גלות) היא: לפעול טהרה בעולם, "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ"¹⁷, עד שיהי' קיום העולם באופן מחודש – "עולם חדש ראה", כלומר, עולם שבו לא קיימת עוד האפשרות למצב של גלות (מבול), גאולה שאין אחרי' גלות¹⁸.

ועל זה באה ההוראה מהמאורע דעשירי בתמוז – "זיפתח נח את חלון התיבה וגו'":

גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, במצב של מבול, לפני הגאולה – הנה כאשר ישנה קס"ד אצל יהודי שכבר הגיע הזמן דסיום המבול, וצריכים לצאת מן התיבה לעולם כפי שהוא במעמד ומצב ד"עולם חדש"¹⁹, גאולה שאין אחרי' גלות – צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו כדי לברר זאת, לשלוח שלוחים – בעלי-חיים או בני-אדם, ושאר פעולות כיו"ב, כלומר, לעשות כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

יהודי אינו יכול לשבת ולהמתין עד שהקב"ה יצוה עליו לצאת מהגלות אל הגאולה (מהמעמד ומצב שבתביבה למעמד ומצב ד"עולם חדש"), ולכן, כאשר יש מקום לסברא וקס"ד שכבר הגיע הזמן לצאת מן הגלות אל הגאולה – אזי עושה את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה!

(16) שם ה, כ.

(17) זכרי' יג, ב.

(18) ראה מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.

(19) ב"ר פ"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.

ואף שהיציאה מהגלות אל הגאולה אינה יכולה להיות אלא ע"פ ציווי הקב"ה – מ"מ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים משתוקקים וחפצים שהגאולה תהי' תיכף ומיד, "ווי וואנט משיח נאו", הרי זה גופא ממהר ומזרז את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה"²⁰, לצאת מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

ד. [. . .] וזוהי ההוראה – שגם כאשר נמצאים עדיין בגלות, לפני הגאולה, אבל ישנו קס"ד שהגיע כבר זמן הגאולה (כמודגש בכך שכבר אומרים "פדה בשלום נפשי"), אזי צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

ידועים אמנם דברי בעל הגאולה בג' תמוז, לפני הכנסו לקרון הרכבת המובילה לעיר גלותו²¹: "לא מרצוננו גלינו מא"י, ולא בכחותינו אנו נשוב לא"י, אבינו מלכנו ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו כו"; אבל אעפ"כ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים צועקים "ווי וואנט משיח נאו" – הרי זה גופא ממהר את פעולתו של הקב"ה להוציא את בני מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

וכן תהי' לנו – שיוצאים מהמעמד ומצב דגלות, "צא מן התיבה", למעמד ומצב דגאולה שאין אחרי' גלות, "עולם חדש ראה", ביחד עם קיום היעוד²² "תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

(20) פרשתנו שם, טז.

(21) לקו"ד ח"ד תשצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. תרפ"ז ע' קצו.

(22) ויקר"ר פי"ג, ג.

העבודה נסתיימה ואין הסבר כלל לעיכוב הגאולה

א. כיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשי מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה **דכללות בני** במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי "במעשינו ועבודתינו (ד) כל זמן משך הגלות"!) – **נסתיימה ונשלמה**, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי, ה"ז ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלמות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלמות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

ובסגנון אחר: כללות בני"י שהם "קומה אחת שלימה"² נמצאים במעמד ומצב דאדם שלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, הן ברוחניות (רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת) והן בגשמיות, והחסרון דהפרט הוא כמו מיחוש או חולי קל וחיצוני באבר פרטי שתיקונו ע"י רפואה קלה ומהירה, כמ"ש³ "ורפא ירפא", "שניתנה רשות (וכח) לרופא לרפאות"⁴, כולל ובמיוחד הרפואה שע"י התשובה ("גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם"⁵), ועד לשלימות הרפואה שהיא (לא רק מכאן ולהבא, אלא) עוקרת את החולי **מלמפרע**.

ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחר שיעברו כמה עשיריות שנים, יותר מארבעים שנה ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁷.

ועאכ"כ בשנה זו – ה'תשנ"ב – שהר"ת שלה (לאחרי ובהוספה לשנה שלפני, ה'תנש"א, הי' תהא שנת נפלאות אראנו) "הי' תהא שנת נפלאות בה", ו"נפלאות בכל", "בכל מכל כל"⁸

(1) תניא רפ"ז.
 (2) לקו"ת ר"פ נצבים. ובכ"מ.
 (3) משפטים כא, יט.
 (4) ברכות ס' סע"א. וש"נ.

(5) יומא פו, סע"א.
 (6) ראה צפע"נ לרמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ב. ועוד.
 (7) תבוא כט, ג.
 (8) ראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

שניהם מלאים, ישנם שלשה חדשים שלמים (תשרי חשון כסלו) בהמשך אחד, שע"ז נעשית "חזקה" בהתחלת השנה על שלימות החדשים, שרומזת על השלימות דבני"י ש"עתידים להתחדש כמותה" – "יתקיים בנו מקרא שכתוב ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם **אמן**", ביאת דוד מלכא משיחא תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שתיכף ומיד מתקיים הציווי שקורין תיכף בזמן המנחה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", לארצנו הקדושה, כיון ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני וגו"⁹, ארץ עשר אומות¹⁰, ובארצנו הקדושה עצמה – "הלוך ונסוע הנגבה"¹¹, "לצד ירושלים . . הר המורי"¹², ושם גופא – "אל מקום המזבח"¹³, ש"מקומו מכוון ביותר"¹⁴.

"ושם נעשה לפניך . . כמצות רצונך", כולל גם השלימות דקידוש לבנה באופן שמקבלים פני שכינה – "יראה אל אלקים בציון"¹⁵, ויתירה מזה, "יראה גו' אל פני האדון הוי"¹⁶, כולל גם היחוד דשם הוי' ושם אלקים שמודגש בקידוש לבנה [. . .], "הוי' הוא האלקים", ובעילוי אחר עילוי, ז"פ "הוי' הוא האלקים" שאומרים בנעילת יוהכ"פ (לאחרי אמירת "שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד" פ"א, ו"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ג"פ) – (כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז בניגון המקובל: הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, לשנה הבאה בירושלים!

(קטעים משיחות ש"פ נח, ד' מר-חשון ה'תשנ"ב - מוגה)

(9) בראשית טו, יח-יט.
 (10) פרש"י עה"פ.
 (11) בראשית יב, ט.
 (12) פרש"י עה"פ.
 (13) בראשית יג, ד.

(14) רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ב. – ושם: "והוא המקום שבנה בו נח כשיצא מן התיבה" (שבזה מודגשת השייכות לפרשת נח).
 (15) תהלים פד, ח.
 (16) משפטים כג, יז.

מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא. **לאה שרה** בת חיה מושקא.
 ישראל רחמים בן חיה מושקא. **ומענדל** בן חיה מושקא. שיחיו ולזכות הנא **לאה** בת ח'י רחל, **עדינה** בת ח'י רחל, **מרים** בת ח'י רחל, **וצבי** בן ח'י רחל שיחיו
 לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח'י רחל שיחיו

תוספת זהירות והידור בקידוש לבנה

בהמשך להמדובר לעיל אודות חשבון-צדק, ובמיוחד בקשר ובשייכות להגאולה – יש לעורר ע"ד הוספה בזהירות והידור בקידוש לבנה, ששייך ביותר לתוכן הענינים האמורים לעיל.

[.] כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, ה'י' תהא שנת נפלאות בה", ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (כנ"ל ס"א) – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך¹, גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים²), כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולד³, אחר ז' ימים למולד⁴, ובמוצאי שבת⁵, "אם ליל מוצאי שבת הוא קודם ל' בחודש . אבל אם הוא אח"כ⁶ אין ממתנינים עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן"⁷, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף⁸ – ונהרא נהרא ופשטי, ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותם קידוש לבנה: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן".

ג. ויה"ר שעוד לפני קידוש הלבנה חודש מרחשון – ובפרט בשנה זו שכיון שחשון וכסלו

- 1) פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה בטושו"ע או"ח סתכ"ו, ובנ"כ שם.
- 2) ראה מג"א שם סקי"ד.
- 3) ראה ט"ז שם סק"ג.
- 4) שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדה"ז: "עפ"י הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד" (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע (בסידור תורה אור רמה, א-ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א-ב). שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"נ).
- 5) שו"ע שם ס"ב.

- 6) כמו בחודש זה, שמוצאי שבת (שלאחר ז' ימים למולד*) הוא ביום י"א בחודש.
- 7) רמ"א שם.
- 8) ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא ה' הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק זה באם דרים במדינה ש(כו"כ מ)חדשי החורף אינם מעוננים.
- (*) אזלי אם אין מקפידים על זה ומברכים אחר ז' ימים (וראה גם הערה 26 [סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 60] יכולים לברך במוצאי שבת זה שהוא יום ד' בחודש.

(בגמטריא "קבקץ"⁹), שכולל כל הענינים כולם¹⁰ (נוסף לכך שהאות ב' היא אות השימוש לכל הענינים), ולכל לראש ובעיקר ה"נפלאות" דהגאולה האמיתית והשלימה, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹¹.

בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, ועשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

ובפרט לאחר ששכר נשלם החודש הראשון של השנה, "תשרי", אותיות "רשית"¹², שכולל כל השנה כולה, ועומדים ביום השבת הראשון לשלימות העבודה בעולם, שבו מודגש כללות ענין השבת שקשור עם ענין הגאולה, ובפרט יום השבת לאחר חצות, הזמן דסעודה שלישיית הקשורה עם יעקב, שלישי שבאבות, כנגד גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי¹³ ("ביום השלישי יקימנו ונחיל לפניו"¹⁴), ומתכוונים להקריאה בתורה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", ציווי ונתנית-כח לכאור"א מישראל ולכלל ישראל (ע"י אברהם, היהודי הראשון, "אחד ה' אברהם"¹⁵) ללכת מהגלות אל הגאולה, ובאופן של הליכה כפולה ("לך לך"¹⁶) שרומז גם על מהירות ההליכה, שהשלימות בזה היא באופן ד"ארו¹⁷ עם ענני שמיא¹⁸ – הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

(קטעים משיחות ש"פ נח, ד' מר-חשון ה'תשנ"ב - מוגה)

שהענינים באים מן הארץ ("ואד יעלה מן הארץ"), מ"מ נעשים "ענני שמיא", ע"ד ובדוגמת ענין הקשת, שנעשה מהשתקפות קרני השמש בעננים (כנ"ל ס"ד). – ולהעיר מהשייכות ד"קשת" להגאולה, כדאיתא בזהר (פרשתינו עב, ב) "כד יפקון ישראל מן גלותא זמינא האי קשת לאתקשטא . . . בגווי נהירין . . . וכדין צפי ל' למשיח, מנלן, דכתיב וראיתי לזכור ברית עולם . . . ידכר קב"ה להאי ברית דאיהו בגלותא ויקים לה מעפרא, הה"ד ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם" (וראה ד"ה את קשתי נתתי בענן תרנ"ד).

(* ומ"ש "לדרת עולם", "וכתב חסר, שיש דורות שלא הוצרכו לאות לפי שצדיקים גמורים היו" (פרש"י ט, יב) - קאי על קשת ע"ד הרגיל שהיא סימן ש"לא יהי עוד מבול" - (כפשטות הכתוב), ובלשון הזהר דאתחזיין בגוויין חשוכין מתחזיא לדוכרא דלא ייתי מבול.

(** ומסיים, "ודא הוא זכתיב (בהפסדה דפרשת נח) אשר נשבעתי מעבור מן נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך".

- 9) ראה חידושי חת"ס שם.
- 10) כולל גם הפיכת הענינים הבלתי-רצויים שנרמזים בתיבת "כל" (ראה המשך תער"ב ח"א פ"צ) – ע"י (החשבון-צדק וה)תשובה.
- 11) מיכה ז, טו.
- 12) בעה"ט עקב יא, יב.
- 13) ראה לקו"ש חט"ו ע' 231. וש"נ.
- 14) הושע ו, ב ובמפרשים.
- 15) יחזקאל לג, כד.
- 16) להעיר מהשייכות דכפל לגאולה, כדרשת חז"ל (יל"ש ר"פ לך לך. ועוד) "חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה" (וראה ד"ה לך לך תרכ"ז. תר"ל. ועוד) – ועפ"ז י"ל שגם הכפל ד"נח נח" (ששייך גם להכפל דשבת [. . .]) רומז על הגאולה.
- 17) דניאל ז, יג.
- 18) ויש לבאר הדיוק ד"ענני שמיא" – שאף

"וויפל איז דער שיעור"?!...!

דובר לעיל אודות הענין ד"לך לך מארצך גו", דקאי על ירידת הנשמה למטה, שהיא ירידה מאיגרא רמה – "מארצך וממולדתך ומבית אביך", לבירא עמיקתא – "אל הארץ", ספירת המלכות, ולמטה מזה – הארץ התחתונה כפשוטו. וירידה זו היא צורך עלי' – "אשר אראך", היינו, שע"י העבודה למטה ניכרת ונגלית גודל מעלת הנשמה, וכמשל המלך ששולח את בנו למקום רחוק כו' – כדי לגלות את כחותיו ומעלותיו כו'.

ועד"ז מובן בנוגע לכללות ענין הגלות – שאע"פ שזוהי ירידה גדולה ועצומה (בבירא עמיקתא גופא), הרי ירידה זו היא צורך עלי', היינו, שע"י זה יתרון האור מן החושך ויתרון החכמה מן הסכלות.

וזוהי ההסברה היחידה שבה אפשר לבאר **בדוחק** עכ"פ את טעם וסיבת הגלות – ירידה צורך עלי'.

אבל גם ביאור זה אינו מספיק – כי כשם שהקב"ה רצה שהעלי' תהי' ע"י הירידה דוקא, יתרון האור מן החושך כו', כמו כן ה' יכול לרצות שלא יהיו זקוקים לירידה כדי להגיע לעלי', היינו, שיהי' יתרון האור גם כאשר אין זה בא מן החושך.

זאת אומרת: כלל זה גופא, שיתרון האור בא מן החושך, והעלי' באה לאחרי הירידה דוקא – הרי זה רק משום שכך נתאוהה הקב"ה, וכמאמר אדמו"ר הזקן שעל "תאוה" אין לשאול קושיות, אבל אין זה דבר המוכרח כלל.

ועד"ז מובן בנוגע לכללות ענין הגלות, שהסיבה לזה היא – "נורא עליה על בני אדם", היינו, שהקב"ה רצה שיהי' ענין הגלות, שזהו מעמד ומצב תחתון ביותר (הן בנוגע לזמן ומקום, מעמד ומצב וכו'). כדי שיהי' הענין דירידה צורך עלי', באופן ד"לפום צערא אגרא".

אבל אעפ"כ, "וויפל איז דער שיעור"?!...! – הקב"ה נתאוהה אמנם שתהי' ירידה זו כו', אבל אעפ"כ, "וויפל איז דער שיעור"?!...!

יהודי צריך לדעת שענין הגלות הוא דבר בלתי רצוי, היפך הטוב וכו', ואין זה מעמדם ומצבם האמיתי של בני"!

וכמודגש גם בלשון מארז"ל "צדקה עשה הקב"ה עם ישראל שפזרן לבין האומות" – היינו, אין הכוונה לומר שענין הגלות הוא דבר טוב ח"ו, אלא כאשר בני" נמצאים כבר בגלות, הרי המצאם שם באופן ד"פיזרן בין האומות" הוא ענין של "צדקה":

כאשר בני" מפוזרים בכמה וכמה מקומות, הנה גם כאשר במקום מסויים גוזרים גזירה על בני", יכולים היהודים שנמצאים במקום אחר (שעליהם לא חלה גזירה זו, ועליהם לא חל הכלל ש"אין חבוש מתיר עצמו כו") לסייע ליהודים שנגזרה גזירה עליהם, ע"י שמעוררים רעש ברחבי העולם וכו'.

משא"כ אם כל בני" כולם היו נמצאים במקום אחד, תחת משטר אחד – הנה כאשר היו גוזרים עליהם גזירה ח"ו, היו כולם במעמד ומצב ד"אין חבוש מתיר עצמו כו".

אבל לאידך – מובן בפשטות שכללות ענין הגלות הוא דבר רע ומר כו', ויהודים צריכים לדעת שכללות המעמד ומצב דזמן הגלות, אינו מעמדם ומצבם האמיתי.

(משיחת ש"פ נח ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

עתה נשאר רק הענין דהגאולה בפועל ממש

יש לעורר עוה"פ (כפי שאמרתי כמ"פ) **שהרבנים** צריכים לפרסם הפסק-דין ש"כלו כל **הקיצין**", ובנוגע לתשובה (כהמשך דברי הגמרא "ואין הדבר תלוי אלא בתשובה") – כבר עשו תשובה (כפי שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר כמ"פ שכבר עשו תשובה, וכבר השלימו כל עניני העבודה) ועתה נשאר רק הענין **דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש**.

[. .] כפי שהנני חוזר ומדגיש כמ"פ שלא זו בלבד שסוף הגאולה לבוא, אלא שהגאולה עומדת כבר על סף הפתח, ומחכה לכאו"א מישראל שיפתח את הדלת ויסחוב את הגאולה לתוך החדר!...!

(מלוקט מדברי כ"ק אד"ש בעת ביקור הרבנים הראשיים, אור לו' מרחשון ה'תשנ"ב - מוגה)

כבר הורגלו ל"ווילדע רייד"

ישנם כאלו שמסתכלים על דיבורים הנ"ל [שאפשר לפעול בנין ביהמ"ק תיכף ומיד] כ"ווילדע רייד" [=דיבורים "פראיים"], אלא, שכבר הורגלו לזה כו'. אמנם, לאמיתתו של דבר – מכיון שזהו דבר הכי טוב, "טעמו וראו כי טוב ה'", הרי לא זו בלבד שלא מסתכלים על זה כדבר פראי ("ווילד"), אלא אדרבה – מבקשים ודורשים שיהי' הדבר תיכף ומיד ממש, ושואלים "עד מתי", מדוע לא נעשה כבר ברגע שלפנ"ז?!...!

(משיחת ש"פ נח ד' מרחשון ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

להשתדל שהעבודה עכשיו תהי' מעין ודוגמא והכנה לעבודה בגאולה

אע"פ שלע"ע נמצאים עדיין בזמן ומצב הגלות, ועד שגם בני א"י אומרים "מפני חטאינו גלינו מארצנו", מ"מ, כיון שישנה ההבטחה ש"אין הדבר תלוי אלא בתשובה", וכבר עשו תשובה, וכבר צחצחו את הכפתורים, ובמילא, אין הדבר "תלוי" אלא ישנו כבר ב"מזומן".

[. .] יש להשתדל שכבר עכשיו תהי' העבודה מעין ודוגמא והכנה לעבודה שתהי' בהגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת ח' מרחשון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

